

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2009

Julkaistu Helsingissä 22 päivänä lokakuuta 2009

N:o 765—772

SISÄLLYS

N:o		Sivu
765	Eläinlääkintähuoltolaki	4509
766	Laki eläintätilain 15 §:n muuttamisesta	4518
767	Laki eläinsuojelulain 59 §:n muuttamisesta	4519
768	Laki eläinten kuljetuksesta annetun lain 47 §:n muuttamisesta	4520
769	Valtioneuvoston asetus hätäkeskuslaitoksesta annetun valtioneuvoston asetuksen muuttamisesta ..	4521
770	Valtioneuvoston asetus yliopistoista	4522
771	Opetusministeriön asetus yliopistojen perusrahoituksen laskentakriteereistä	4525
772	Puolustusministeriön asetus sotilasräjähteistä	4531

N:o 765

Eläinlääkintähuoltolaki

Annettu Helsingissä 16 päivänä lokakuuta 2009

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Tavoite

Tämän lain tarkoituksena on varmistaa kuntien järjestämien eläinlääkäripalveluiden saatavuus ja laatu sekä muiden eläinlääkäripalveluiden valvonta. Lisäksi lain tarkoituksena on varmistaa elintarvikkeiden turvallisuuden sekä eläinten terveyden ja hyvinvoinnin valvonta.

2 §

Soveltamisala

Tätä lakia sovelletaan eläinlääkäripalveluihin sekä eläimistä saatavien elintarvikkeiden alkutuotannon terveydelliseen valvontaan,

muuhun elintarvikkeiden turvallisuuden valvontaan, eläintenpidon terveydelliseen valvontaan, eläintautien vastustamiseen ja ennalta ehkäisemiseen sekä eläinsuojeluun.

Tämän lain soveltamisalaan kuuluvasta valvonnasta säädetään lisäksi elintarvikelaissa (23/2006), eläintätilaissa (55/1980), helposti leviävien eläintautien vastustamisesta annetussa laissa (488/1960), eläinsuojelulaissa (247/1996), eläinten kuljetuksesta annetussa laissa (1429/2006), eläinten lääkitsemisestä annetussa laissa (617/1997) ja tilatukijärjestelmän täytäntöönpanosta annetussa laissa (557/2005).

3 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

1) *kotieläimellä* kesyä eläintä, jota ihminen pitää ja hoitaa hyödyn, seuran tai harrastuksen vuoksi, poroa, tarhattua nisäkästä, lintua

HE 81/2009
MmVM 7/2009
EV 116/2009

117—2009

ja mehiläistä sekä viljeltyä vesieläintä, ei kuitenkaan koe-eläintoiminnasta annetussa laissa (62/2006) tarkoitettua koe-eläintä tai eläintä, jota pidetään eläinsuojelulain 20 §:ssä tarkoitettuna eläintarhassa;

2) *hyötyeläimellä* kotieläintä, jota pidetään maataloutta tai muuta elinkeinotoimintaa taikka ihmiselle tarpeellista työsuoritusta varten;

3) *eläinlääkäripalvelulla* eläimen terveydentilan sekä sairauksien toteamista ja todistamista, eläinlääkäriavun antamista ja eläinlääkinnällisten todistusten antamista, eläimen pitämistä hoidettavana eläinlääkäriavun antamista taikka siihen liittyvää tutkimusta varten, toimenpiteitä eläimen terveyden ja hyvinvoinnin ylläpitämiseksi, ennalta ehkäisevää terveydenhuoltotyötä sekä eläimen lopettamista;

4) *peruseläinlääkäripalvelulla* eläinlääkäripalvelua, jota annetaan eläinlääketieteellisen yleistutkimuksen tai kliinisen tutkimuksen perusteella eläintenpitopaikoissa tai tavanomaisissa eläinlääkäriin vastaanottoiloissa, ei kuitenkaan eläimen pitämistä hoidettavana eläinlääkäriavun antamista tai siihen liittyvää tutkimusta varten;

5) *kiireellisellä eläinlääkäriavulla* äkillisesti ja vakavasti sairastuneen tai vahingoittuneen eläimen eläinlääketieteellistä yleistutkimusta tai kliinistä tutkimusta, ensiavun luonteisia hoitotoimenpiteitä ja eläimen lopettamista eläinsuojelullisin perustein;

6) *yksityisellä eläinlääkäripalvelun tuottajalla* eläinlääkäripalvelua tarjoavaa luonnollista henkilöä, yksityisoikeudellista oikeushenkilöä tai oppilaitosta.

2 luku

Viranomaiset

4 §

Maa- ja metsätalousministeriö

Maa- ja metsätalousministeriö ohjaa ja valvoo ylimpänä viranomaisena tämän lain sekä sen nojalla annettujen säännösten täytäntöönpanoa ja noudattamista.

5 §

Elintarviketurvallisuusvirasto

Elintarviketurvallisuusvirasto ohjaa ja valvoo keskushallinnon viranomaisena tämän lain sekä sen nojalla annettujen säännösten täytäntöönpanoa ja noudattamista.

6 §

Lääninhallitus

Lääninhallitus valvoo tämän lain sekä sen nojalla annettujen säännösten täytäntöönpanoa ja noudattamista läänin alueella. Lääninhallitus huolehtii Euroopan unionin suorien maataloustukien ehtojen elintarvikkeisiin, eläintautien ilmoittamiseen ja eläinten hyvinvointiin liittyvän sekä Euroopan unionin eläinten hyvinvointia koskevien säästöjen edellyttämän otantaan perustuvan säännöllisen valvonnan järjestämisestä. Lääninhallitus osallistuu eläinsuojelulain mukaiseen valvontaan oma-aloitteisesti tai paikallisen eläinsuojeluviranomaisen pyydettyä tehtävien siirtämisestä lääninhallitukselle.

7 §

Kunta

Kunta järjestää alueellaan peruseläinlääkäripalvelut ja kiireellisen eläinlääkäriavun sekä elintarvikkeiden turvallisuuden valvonnan ja kunnaneläinlääkäriille säädettyjen tehtävien hoidon siten kuin tässä laissa säädetään. Kunnassa näistä tehtävistä huolehtii kunnan määräämä lautakunta tai muu monijäseninen toimielin. Mitä tässä laissa säädetään kunnasta, koskee myös kuntayhtymää ja ympäristöterveydenhuollon yhteistoiminta-alueesta annetussa laissa (410/2009) tarkoitettua yhteistoiminta-aluetta.

Kunta voi sopia toisen kunnan tai kuntayhtymän kanssa, että kunnalle tässä laissa säädetty tehtävä, jossa toimivalta kuuluu tai voidaan siirtää viranhaltijalle, annetaan virkavastuulla toisen kunnan tai kuntayhtymän viranhaltijan hoidettavaksi. Kuntayhtymä voi tehdä edellä tarkoitettun sopimuksen, jos siihen on kuntayhtymän jäsenkuntien suostumus.

3 luku

Eläinlääkintähuollon suunnittelu

8 §

Valtakunnallinen ohjelma

Elintarviketurvallisuusviraston on laadittava valtakunnallinen ohjelma kuntien järjestämistä eläinlääkäripalveluista sekä tässä laissa tarkoitettusta eläinten terveyden ja hyvinvoinnin valvonnasta. Ohjelman tulee sisältää eläinlääkäripalveluiden saatavuutta ja laatua koskevat yleiset tavoitteet sekä valvontaan kuuluvat tarkastukset, näytteenotot ja muut toimenpiteet. Ohjelma on tarkistettava tarvittaessa, kuitenkin vähintään kolmen vuoden välein. Ohjelma on osa ympäristöterveydenhuollon valtakunnallista valvontaohjelmaa ja osa rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritettua virallisesta valvonnasta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 882/2004 mukaista kansallista valvontasuunnitelmaa.

Tarkempia säännöksiä valtakunnallisen ohjelman laatimisesta ja sisällöstä annetaan valtioneuvoston asetuksella.

Elintarviketurvallisuusviraston velvollisuudesta laatia valtakunnallinen elintarvikevalvontaohjelma ja elintarvikevalvontaa koskeva valvontasuunnitelma säädetään elintarvikelaissa.

9 §

Alueellinen suunnitelma

Lääninhallituksen on laadittava alueellinen suunnitelma kuntien järjestämistä eläinlääkäripalveluista sekä tässä laissa tarkoitettusta eläinten terveyden ja hyvinvoinnin valvonnan järjestämisestä alueellaan. Suunnitelman tulee sisältää eläinlääkäripalveluiden saatavuutta ja laatua koskevat alueelliset tavoitteet sekä valvontaan kuuluvat tarkastukset, näytteenotot ja muut toimenpiteet.

Alueellisessa suunnitelmassa on otettava huomioon valtakunnallinen ohjelma, ja se on arvioitava ja tarkistettava tarvittaessa, kuitenkin vähintään kolmen vuoden välein.

Lääninhallituksen velvollisuudesta laatia elintarvikevalvontaa koskeva suunnitelma säädetään elintarvikelaissa.

10 §

Kunnan suunnitelma

Kunnan on laadittava suunnitelma järjestämistään eläinlääkäripalveluista sekä tässä laissa tarkoitettusta eläinten terveyden ja hyvinvoinnin valvonnan järjestämisestä alueellaan. Suunnitelman tulee sisältää tiedot eläinlääkäripalvelun tuottamistavasta, saatavuudesta, laadusta ja mitoituksista sekä valvontaan kuuluvista tarkastuksista, näytteenotoista ja muista toimenpiteistä. Palvelun mitoittuista suunnitelmaessa on otettava huomioon yksityisten eläinlääkäripalveluiden tuottajien kunnan alueella tarjoamat palvelut.

Kunnan suunnitelmassa on otettava huomioon valtakunnallinen ohjelma ja alueellinen suunnitelma ja se on arvioitava ja tarkistettava tarvittaessa, kuitenkin vähintään kolmen vuoden välein. Lääninhallitus ohjaa kunnan suunnitelman laatimista sekä valvoo ja arvioi sen toteutumista.

Kunnan velvollisuudesta laatia elintarvikevalvontaa koskeva suunnitelma säädetään elintarvikelaissa.

4 luku

Kunnan eläinlääkintähuolto

11 §

Peruseläinlääkäripalvelu

Kunnan on järjestettävä arkipäivisin virkaaikana saatavilla oleva peruseläinlääkäripalvelu asukkaidensa pitämiä kotieläimiä varten sekä sellaisten yhteisöjen pitämiä kotieläimiä varten, joilla on kotipaikka sen alueella. Muita kotieläimiä kuin hyötyeläimiä varten tämä palvelu on kuitenkin järjestettävä vain, jos palvelua ei ole muuten saatavilla yhteistoiminta-alueella.

Sen lisäksi, mitä 1 momentissa säädetään, kunnan on järjestettävä eläinlääkäriin käynnin eläintenpitopaikassa arkipäivisin virkaaikana mahdollistava peruseläinlääkäripalvelu alueellaan pidettäviä hyötyeläimiä varten.

12 §

Valtakunnallinen eläinten terveydenhuolto-ohjelma

Valtakunnallisen eläinten terveydenhuolto-ohjelman voivat laatia elintarvikelain tarkoittamat elintarvikealan toimijat sekä näitä edustavat yhdistykset.

Valtakunnallisella eläinten terveydenhuolto-ohjelmalla tarkoitetaan tässä laissa ohjelmaa:

1) joka koskee elintarviketuotantoa varten pidettävien hyötyeläinten terveydenhuoltoa;

2) johon liittyminen on hyötyeläimen omistajalle tai haltijalle vapaaehtoista;

3) jossa tarkoitettujen hyötyeläinten omistajilla tai haltijoilla on mahdollisuus hankkia ohjelman mukaiset palvelut samansisältöisinä;

4) johon liittyminen edellyttää hyötyeläimen omistajan tai haltijan ja eläinlääkärin välistä sopimusta peruseläinlääkäripalveluun kuuluvista säännöllisistä eläinlääkärin käynneistä ja toimenpiteistä eläintenpitoyksikön kaikkien hyötyeläinten terveyden ja hyvinvoinnin ylläpitämiseksi ja edistämiseksi, eläintenpitoyksikön taloudellisen tuloksen parantamiseksi sekä hyötyeläimistä saatavien elintarvikkeiden turvallisuuden ja laadun edistämiseksi; sekä

5) jonka toteutumisen seuraamista varten on olemassa asianmukainen järjestelmä.

13 §

Kiireellinen eläinlääkärinapu

Kunnan on järjestettävä kiireellistä eläinlääkäriapua alueellaan olevia kotieläimiä varten kaikkina vuorokaudenaikoina.

Kunnan on järjestettävä päivystyspalvelu virka-ajan ulkopuolella tarvittavaa kiireellistä eläinlääkäriapua varten yhteistoiminnassa muiden kuntien kanssa yhtä tai useampaa seutu- tai maakuntaa vastaavalla päivystysalueella.

Kiireellinen eläinlääkärinapu on järjestettävä päivystysalueella siten, että kotieläimiä, jotka ovat pienikokoisia ja voidaan siten vaikeuksitta kuljettaa eläinlääkärin vastaanotolle, ja kotieläimiä, joille annettava eläinlääkäriapua edellyttää eläinlääkärin käyntiä

eläimenpitopaikassa, hoitaa pääasiassa eri henkilökunta. Tästä vaatimuksesta voidaan kuitenkin poiketa päivystysalueella, jonka eläintiheys on pieni tai jossa sellaisten kotieläinten, jotka ovat pienikokoisia ja voidaan siten vaikeuksitta kuljettaa eläinlääkärin vastaanotolle, osuus kaikista päivystysalueella pidettävistä kotieläimistä on vähäinen tai se on muusta erityisestä syystä perusteltua. Päivystysaluetta varten on järjestettävä keskitetty palvelu yhteydenottoja varten.

14 §

Peruseläinlääkäripalvelun ja kiireellisen eläinlääkäriavun saatavuus

Peruseläinlääkäripalvelun ja kiireellisen eläinlääkäriavun tulee olla saatavilla palveluiden käyttäjien kannalta kohtuullisessa ajassa ja kohtuullisella etäisyydellä maantieteelliset olosuhteet huomioon ottaen.

15 §

Valvontatehtävien järjestäminen

Kunnan on huolehdittava eläimistä saatavien elintarvikkeiden alkutuotannon terveydellisestä valvonnasta ja muusta elintarviketurvallisuuden valvonnasta siten kuin siitä säädetään elintarvikelaissa tai sen nojalla.

Kunnan on huolehdittava muissa 2 §:n 2 momentissa mainituissa laeissa kunnaneläinlääkärille säädettyjen tai näiden lakien nojalla määrättyjen valvontatehtävien hoidon edellytysten järjestämisestä alueellisen suunnitelman ja valtakunnallisen ohjelman mukaisesti.

16 §

Kunnaneläinlääkärin virka

Tämän lain mukaisten tehtävien hoitamista varten kunnassa on oltava tarpeellinen määrä kunnaneläinlääkärin virkoja. Virka voi olla useamman kunnan tai kuntayhtymän taikka kunnan ja kuntayhtymän yhteinen. Jos kunnassa on useampi kuin yksi kunnaneläinlääkärin virka, kunnan on määrättävä kunnaneläinlääkäreiden keskinäisestä tehtäväjaosta.

Kunnaneläinlääkärin tulee olla laillistettu eläinlääkäri ja perehtynyt virkaan kuuluviin

tehtäviin. Kunnaneläinlääkäriin viran kelpoisuusvaatimuksista säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

17 §

Eläinlääkäripalveluiden järjestäminen

Kunta voi tehdä yksityisen eläinlääkäripalvelun tuottajan kanssa sopimuksen 11 ja 13 §:ssä säädettyjen palveluiden tuottamisesta.

18 §

Toimitilojen ja työvälineiden järjestäminen

Jos kunta huolehtii 11 ja 13 §:ssä säädettyjen palveluiden järjestämisestä tuottamalla itse palveluja, kunnan on järjestettävä palveluja varten tarpeelliset toimitilat ja työvälineet ottaen huomioon 10 §:ssä tarkoitettu suunnitelma sekä kunnan alueella pidettävien kotieläinten lajit ja lukumäärät.

Kunnan on huolehdittava 15 §:n 2 momentissa tarkoitettujen valvontatehtävien hoidossa jatkuvasti tarvittavien toimitilojen ja työvälineiden järjestämisestä sekä työvälineiden käytössä tarvittavasta osaamisesta.

5 luku

Maksut ja korvaukset

19 §

Kunnaneläinlääkäriin palkkio ja korvaukset

Kunnaneläinlääkäriin on oikeus periä 11 ja 13 §:n nojalla antamista palveluista kotieläimen omistajalta tai haltijalta virkaehtosopimuksessa määrätty palkkio, matkakustannusten korvaus ja korvaus omistamiensa laitteiden käytöstä sekä korvaus käyttämistään lääkkeistä ja tarvikkeista aiheutuneista kustannuksista.

20 §

Yksityisen eläinlääkäripalvelun tuottajan perimät maksut ja korvaukset

Jos kunta on tehnyt 11 ja 13 §:ssä tarkoi-

tettujen palveluiden tuottamisesta sopimuksen yksityisen eläinlääkäripalvelun tuottajan kanssa, yksityinen palveluiden tuottaja saa periä sopimuksen mukaisesti tarjoamistaan eläinlääkäripalveluista kotieläimen omistajalta tai haltijalta enintään maksun, joka ilmenee sopimukseen johtaneista tarjousasiakirjoista, ja korvauksen matkakustannuksistaan. Yksityinen eläinlääkäripalvelun tuottaja saa periä myös korvauksen käyttämistään lääkkeistä ja tarvikkeista aiheutuneista kustannuksista.

21 §

Kunnan perimät maksut

Kunta voi periä 11 ja 13 §:ssä tarkoitettuja palveluista kotieläimen omistajalta tai haltijalta maksun kunnan järjestämistä toimitiloista ja työvälineistä sekä avustavan henkilökunnan palkkauksesta aiheutuvien kustannusten kattamiseksi silloin, kun kotieläintä hoidetaan eläinlääkäriin vastaanotolla.

Kunta voi periä sille aiheutuneiden kustannusten kattamiseksi maksun myös 13 §:n 3 momentissa tarkoitettusta keskitetystä yhteydenottopalvelusta.

22 §

Kunnan osallistuminen eläinlääkäripalvelusta kotieläimen omistajalle tai haltijalle aiheutuneisiin kustannuksiin

Kunta voi osallistua 11 ja 13 §:ssä tarkoitettua eläinlääkäripalvelusta kotieläimen omistajalle tai haltijalle aiheutuneisiin kustannuksiin.

23 §

Korvaus valvontatehtävistä

Valtion varoista maksetaan kunnalle korvaus 15 §:n 2 momentissa tarkoitettujen valvontatehtävien suorittamisesta. Korvauksen perusteena ovat kunnalle aiheutuvat välittömät kustannukset. Korvaus ei saa ylittää tehtävistä kunnalle aiheutuneiden todellisten

kustannusten määrää. Korvausta ei makseta eläintautilain 15 §:n 3 momentissa tarkoitettuihin tarkastuksista ja toimenpiteistä.

Tarkemmat säännökset kunnalle maksettavan korvauksen perusteista sekä maksamisessa noudatettavasta menettelystä annetaan valtioneuvoston asetuksella.

24 §

Valtion viranomaisten suoritteista perittävät maksut

Tämän lain mukaisista valtion viranomaisen suoritteista peritään valtiolle maksuja valtion maksuperustelaisissa (150/1992) säädettyjen perusteiden mukaan.

25 §

Valtionosuus

Kunnan tämän lain nojalla järjestämään toimintaan sovelletaan sosiaali- ja terveydenhuollon suunnittelusta ja valtionosuudesta annettua lakia (733/1992), jollei laissa toisin säädetä.

6 luku

Yksityisen eläinlääkintähuollon valvonta

26 §

Ilmoitusvelvollisuus

Yksityisen eläinlääkäripalvelun tuottajan tulee tehdä toiminnastaan kirjallinen ilmoitus sen läänin lääninhallitukselle, jonka alueella palvelun tuottajalla on kiinteä toimipaikka. Jos yksityisellä eläinlääkäripalvelun tuottajalla ei ole kiinteää toimipaikkaa, ilmoitus tulee tehdä sen läänin lääninhallitukselle, jonka alueella eläinlääkäripalvelua pääasiassa aiotaan tarjota.

Ilmoitus on tehtävä ennen toiminnan aloittamista, olennaista muuttamista tai lopettamista. Ilmoituksen tulee sisältää yksityisen eläinlääkäripalvelun tuottajan yhteystiedot sekä tiedot palveluista, henkilökunnasta ja

kiinteästä toimipaikasta. Ilmoituksen sisällöstä ja tekemisestä säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

Ilman eläinlääkäriksi laillistamista väliaikaisesti eläinlääkäripalvelua tarjoavan henkilön ilmoitusvelvollisuudesta säädetään eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetun lain (29/2000) 8 §:ssä.

27 §

Vastaava eläinlääkäri

Yksityisen eläinlääkäripalvelun tuottajan, joka on luonnollinen henkilö, tulee olla eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetussa laissa tarkoitettu eläinlääkäri.

Yksityisellä eläinlääkäripalvelun tuottajalla, joka on oikeushenkilö, tulee olla palveluksessaan eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetussa laissa tarkoitettu eläinlääkäri, joka vastaa eläinlääkäripalvelun järjestämisestä tässä laissa säädettyjen vaatimusten mukaisesti (*vastaava eläinlääkäri*). Vastaavaa eläinlääkäriä koskevien tietojen tulee sisältyä 26 §:ssä tarkoitettuun ilmoitukseen.

Mitä 1 ja 2 momentissa säädetään, ei sovelleta yksityisestä terveydenhuollosta annetussa laissa (152/1990) tarkoitettuihin tutkimuslaitoksiin, jotka tekevät eläinlääkäripalveluun kuuluvia tutkimuksia.

28 §

Toimintaedellytykset

Yksityisellä eläinlääkäripalvelun tuottajalla on oltava tarjoamiaan eläinlääkäripalveluja varten asianmukaiset, toiminnan laadun ja laajuuden edellyttämät toimitilat ja työvälineet sekä toiminnan edellyttämä henkilökunta. Eläinlääkäripalveluiden on oltava eläinlääketieteellisesti asianmukaisia.

29 §

Tarkastusoikeus

Elintarviketurvallisuusvirastolla ja lääninhallituksella on oikeus päästä paikkoihin,

joissa tarjotaan eläinlääkäripalveluja, sekä tarkastaa yksityisen eläinlääkäripalvelun tuottajan toimitilat, työvälineet, kirjanpito, potilasasiakirjat ja muut eläinlääkäripalveluiden tuottamista koskevat asiakirjat, jos se on tarpeen tässä laissa säädetyn valvonnan toteuttamiseksi. Elintarviketurvallisuusvirasto voi määrätä lääninhallituksen suorittamaan tarkastuksen.

Tarkastus saadaan tehdä kotirauhan piiriin kuuluvissa tiloissa vain, jos se on välttämätöntä tarkastuksen kohteena olevien seikkojen selvittämiseksi ja on aihetta epäillä yksityisen eläinlääkäripalvelun tuottajan syyllistyneen toiminnassaan rangaistavaksi säädettyyn menettelyyn.

Viranomaisen apuna tarkastuksessa voidaan käyttää asiantuntijoita. Asiantuntijoiden on oltava tunnetusti taitavia ja kokeneita henkilöitä, jotka edustavat tarkastuksen kannalta merkityksellistä tieteellistä, käytännön eläinlääkinnän tai muuta asiantuntemusta. Asiantuntijaan sovelletaan rikollisoikeudellista virkavastuuta koskevia säännöksiä. Vahingonkorvausvastuusta säädetään vahingonkorvauslaissa (412/1974). Asiantuntijoilla on oikeus salassapitosäännösten estämättä saada vastaanotto toiminnan tarkastamista varten tarpeelliset tiedot käyttöönsä. Asiantuntijat ovat velvollisia pitämään salassa saamansa salassa pidettäviksi säädetty tiedot.

30 §

Rikkomuksen tai laiminlyönnin oikaiseminen

Jos tarkastuksessa tai muutoin todetaan, että yksityinen eläinlääkäripalvelun tuottaja ei ole noudattanut 26—28 §:n säännöksiä, Elintarviketurvallisuusvirasto voi määrätä palvelun tuottajan asian laatuun nähden riittävässä määräajassa täyttämään velvollisuutensa.

31 §

Toiminnan keskeyttäminen

Jos yksityisen eläinlääkäripalvelun tuottajan toiminta ei täytä 26—28 §:ssä säädettyjä

vaatimuksia ja puutteita tai epäkohtia ei ole 30 §:n nojalla annetusta määräyksestä huolimatta korjattu ja jos toiminnasta voi aiheutua vakavaa vaaraa eläinten terveydelle tai hyvinvoinnille, Elintarviketurvallisuusvirasto voi määrätä toiminnan keskeytettäväksi, kunnes puutteet tai epäkohdat on korjattu. Päätös on viipymättä peruutettava, jos puutteet tai epäkohdat on korjattu siten, että toiminnan keskeyttäminen ei enää ole välttämätöntä.

32 §

Uhkasakko, teettämishukka ja keskeyttämisuhka

Elintarviketurvallisuusvirasto voi tehostaa 30 §:ssä tarkoitettua määräystä uhkasakolla tai uhalla, että tekemättä jätetty toimenpide teetetään laiminlyöjän kustannuksella, tai uhalla että toiminta keskeytetään. Uhkasakkoa, teettämishukkaa ja keskeyttämisuhkaa koskevassa asiassa noudatetaan, mitä uhkasakolaissa (1113/1990) säädetään.

33 §

Rekisteri

Elintarviketurvallisuusvirasto pitää valvontaa varten rekisteriä yksityisistä eläinlääkäripalvelun tuottajista. Lääninhallitukset käsittelevät rekisterin tietoja tässä laissa säädettyjen tehtäviensä edellyttämässä laajuudessa. Rekisteriin merkitään 26 §:n mukaisesti ilmoitetut tiedot sekä tiedot 30 ja 31 §:ssä tarkoitettuista määräyksistä.

Tiedot poistetaan rekisteristä kolmen vuoden kuluttua siitä, kun yksityinen eläinlääkäripalvelun tuottaja on lopettanut toimintansa. Tiedot 30 ja 31 §:ssä tarkoitetuista määräyksistä poistetaan kuitenkin viimeistään kymmenen vuoden kuluttua määräyksen antamisesta. Henkilötietojen käsittelyyn sekä rekisteriin tallennettujen tietojen käyttämiseen ja luovuttamiseen sovelletaan muutoin, mitä henkilötietolaissa (523/1999) ja viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa (621/1999) säädetään.

Lääninhallituksella ja kunnalla on oikeus salassapitosäännösten estämättä saada tämän lain mukaisten valvontatehtäviensä edellyttämiä välttämättömiä tietoja rekisteristä.

7 luku

Erinäiset säännökset

34 §

Virka-apu

Poliisin velvollisuudesta antaa virka-apua 29 §:ssä tarkoitettujen tarkastusten suorittamisessa säädetään poliisilain (493/1995) 40 §:ssä.

35 §

Muutoksenhaku

Muutoksenhausta kunnan viranomaisen päätökseen säädetään kuntalaissa (365/1995).

Muutoksenhausta Elintarviketurvallisuusviraston päätökseen säädetään hallintolainkäyttölaissa (586/1996). Elintarviketurvallisuusviraston 30 ja 31 §:n nojalla tekemiä päätöksiä on noudatettava muutoksenhausta huolimatta, jollei muutoksenhakuviranomaisen toisin määrää.

36 §

Salassa pidettävät tiedot

Valvonnassa saatuja tietoja koskevasta salassapitovelvollisuudesta säädetään viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa. Salassapitovelvollisuuden estämättä voidaan tämän lain noudattamista valvottaessa tai valvontaan liittyvää tehtävää suorittaessa saatuja tietoja yksityisen tai yhteisön taloudellisesta asemasta, liike- ja ammattisalaisuudesta taikka yksityisen henkilökohtaisista oloista luovuttaa:

1) valtion ja kunnan viranomaisille tämän lain mukaisia tehtäviä varten;

2) syyttäjä- ja poliisiviranomaisille pakkokeinolain (450/1987) 5 luvun 1 §:ssä tarkoitettun rikoksen selvittämistä varten; sekä

3) ulkomaisille toimielimille ja tarkastajille, jos Euroopan yhteisön lainsäädännössä tai muussa Suomea sitovassa kansainvälisessä velvoitteessa niin edellytetään.

37 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä marraskuuta 2009.

Tällä lailla kumotaan 17 päivänä elokuuta 1990 annettu eläinlääkintähuoltolaki (685/1990) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Jos muualla lainsäädännössä viitataan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleeseen eläinlääkintähuoltolakiin, sen asemasta sovelletaan tätä lakia.

Kumottavan lain nojalla annettu eläinlääkintähuoltoasetus (1039/1990) jää kuitenkin voimaan siihen saakka, kunnes se erikseen kumotaan.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

38 §

Siirtymäsäännökset

Yhteistoiminta-alueen on aloitettava toimintansa viimeistään vuoden 2013 alussa.

Elintarviketurvallisuusvirastolla tulee olla lain 8 §:n mukainen ohjelma ja lääninhallituksella 9 §:n mukainen suunnitelma vuoden kuluessa lain voimaantulosta. Kunnalla tulee olla 10 §:n mukainen suunnitelma kahden vuoden kuluessa lain voimaantulosta.

Kunnan on järjestettävä 11 ja 13 §:ssä säädetty palvelut vuoden kuluessa lain voimaantulosta. Siihen asti kunnan järjestämiin eläinlääkäripalveluihin sovelletaan kumottavan eläinlääkintähuoltolain 8 §:n säännöksiä.

Kunnalle maksetaan 23 §:ssä tarkoitettu korvaus 1 päivänä marraskuuta 2009 alkaen

suoritetuista kunnaneläinlääkäriin valvonta-
tehtävistä. Tätä ennen suoritetuista valvonta-
tehtävistä kunnaneläinlääkärillä on oikeus saada tämän lain voimaan tullessa voimassa
olleiden säännösten mukainen palkkio ja kor-
vaus.

Helsingissä 16 päivänä lokakuuta 2009

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Maa- ja metsätalousministeri *Sirkka-Liisa Anttila*

N:o 766

L a k i

eläintautilain 15 §:n muuttamisesta

Annettu 16 päivänä lokakuuta 2009

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 18 päivänä tammikuuta 1980 annetun eläintautilain (55/1980) 15 §:n 1 momentti, sellaisena kuin se on laissa 424/1994, seuraavasti:

15 §

Valtion varoista maksetaan tämän lain täytäntöönpanoon kuuluvaa tehtävää viranomaisen määräyksestä suorittaneen eläinlääkärin tai muun henkilön palkkiot sekä korvaukset matkakustannuksista ja välineiden ja tarvikkeiden käytöstä aiheutuneista kustannuksista. Valtioneuvoston asetuksella säädetään tarkemmin palkkioiden ja korvausten perusteista ja määristä. Kunnaneläinlääkärin suo-

rittamasta tämän lain tai sen nojalla annettujen säännösten mukaisesta tehtävästä kunnalle valtion varoista maksettavasta korvauksesta säädetään eläinlääkintähuoltolain (765/2009) 23 §:ssä.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä marraskuuta 2009.

Helsingissä 16 päivänä lokakuuta 2009

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Maa- ja metsätalousministeri *Sirkka-Liisa Anttila*

N:o 767

L a k i

eläinsuojelulain 59 §:n muuttamisesta

Annettu 16 päivänä lokakuuta 2009

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 4 päivänä huhtikuuta 1996 annetun eläinsuojelulain (247/1996) 59 §, sellaisena
kuin se on osaksi laissa 300/2006, seuraavasti:

59 §

Kunnalle maksettava korvaus

kunnalle valtion varoista maksettavasta kor-
vauksesta säädetään eläinlääkintähuoltolain
(765/2009) 23 §:ssä.

Kunnaneläinlääkärin 39 §:n nojalla suorit-
tamasta tarkastuksesta sekä 48 §:n nojalla
suorittamasta selvityksestä tai tutkimuksesta

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä marras-
kuuta 2009.

Helsingissä 16 päivänä lokakuuta 2009

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Maa- ja metsätalousministeri *Sirkka-Liisa Anttila*

N:o 768

L a k i

eläinten kuljetuksesta annetun lain 47 §:n muuttamisesta

Annettu Helsingissä 16 päivänä lokakuuta 2009

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan eläinten kuljetuksesta 29 päivänä joulukuuta 2006 annetun lain (1429/2006) 47 §
seuraavasti:

47 §

Kunnalle maksettava korvaus

kastuksesta kunnalle valtion varoista maksettavasta korvauksesta säädetään eläinlääkintähuoltolain (765/2009) 23 §:ssä.

Kunnaneläinlääkäriin 28 ja 29 §:n sekä 19 §:n 1 momentin nojalla suorittamasta tar-

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä marraskuuta 2009.

Helsingissä 16 päivänä lokakuuta 2009

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Maa- ja metsätalousministeri *Sirkka-Liisa Anttila*

N:o 769

Valtioneuvoston asetus**häätäkeskuslaitoksesta annetun valtioneuvoston asetuksen muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 15 päivänä lokakuuta 2009

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty sisäasiainministeriön esittelystä, *kumotaan* häätäkeskuslaitoksesta 23 päivänä marraskuuta 2000 annetun valtioneuvoston asetuksen (990/2000) 3 §:n 2 momentin 6 kohta ja 8—10 § sekä *muutetaan* 11 § seuraavasti:

11 §

Yhteistyöryhmät

Hätäkeskustoimintaan liittyvän viranomaisten ja palveluiden tuottajien yhteistoinnin tehostamiseksi sisäasiainministeriö asettaa häätäkeskuslaitoksen yhteistyöryhmän

Helsingissä 15 päivänä lokakuuta 2009

ja kukin häätäkeskus häätäkeskuksen yhteistyöryhmän.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä marraskuuta 2009.

Ennen asetuksen voimaantuloa voidaan ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Sisäasiainministeri *Anne Holmlund*

Neuvotteleva virkamies Johanna Hakala

N:o 770

Valtioneuvoston asetus yliopistoista

Annettu Helsingissä 15 päivänä lokakuuta 2009

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty opetusministeriön esittelystä, säädetään 24 päivänä heinäkuuta 2009 annetun yliopistolain (558/2009) nojalla:

1 §

Yliopiston henkilöstöltä vaadittava suomen ja ruotsin kielen taito

Yliopiston opetus- ja tutkimustehtävää hoitavalta vaaditaan, että hän hallitsee sen kielen, suomen tai ruotsin, jolla hänen on annettava opetusta. Opetuskielen hallitseminen voidaan osoittaa yliopiston johtosäännössä määrätyllä tavalla.

Yliopistoissa, joissa voidaan suorittaa tutkinto sekä suomeksi että ruotsiksi, opetus- ja tutkimustehtävää hoitavalta vaaditaan lisäksi, että hänellä on suomen ja ruotsin kielen vähintään tyydyttävä suullinen ja kirjallinen taito. Yliopisto voi myöntää erivapauden näistä kielitaitovaatimuksista johtosäännössä määrätyllä tavalla.

2 §

Yhteishaku

Hakija voi valita enintään yhdeksän hakukohdetta yliopistolain 36 §:n 3 momentissa tarkoitettussa yhteishaussa.

Opetusministeriö vahvistaa yhteishaussa noudatettavat aikataulut.

3 §

Ylioppilaskunnan taloutta koskeva toimielin

Ylioppilaskunnan taloutta koskevia asioita voidaan käsitellä edustajiston asettamassa toimielimessä. Toimielimen jäsenistä enintään puolet voidaan valita ylioppilaskunnan ulkopuolisista, talouselämään perehtyneistä henkilöistä. Puheenjohtajan tulee kuitenkin olla ylioppilaskunnan jäsen.

4 §

Ylioppilaskunnan hallintoelinten valinta

Ylioppilaskunnan jäsenet valitsevat edustajiston suhteellisilla vaaleilla. Ylioppilaskunnan edustajisto asettaa hallituksen.

Ylioppilaskunnan vaaleissa on äänioikeus yliopistoon läsnä olevaksi opiskelijaksi ilmoittautuneella ylioppilaskunnan jäsenellä. Kaikilla äänioikeutetuilla on yhtäläinen äänioikeus.

Jokainen äänioikeutettu on vaalikelpoinen edustajiston ja hallituksen jäseneksi, jollei ylioppilaskunnan säännöissä erityisestä syystä toisin määrätä.

5 §

Rahoitusperusteiden keskinäinen jakautuminen

Yliopistolain 49 §:n 3 momentin tarkoittamasta perusrahoituksesta 75 prosenttia määräytyy toiminnan laajuuden, laadun ja vaikuttavuuden perusteella ja 25 prosenttia muiden koulutus- ja tiedepolitiikan tavoitteiden perusteella.

Toiminnan laajuuden, laadun ja vaikuttavuuden perusteella määräytyvästä rahoituksesta koulutuksen osuus on 55 prosenttia ja tutkimuksen ja tutkijankoulutuksen osuus on 45 prosenttia. Muiden koulutus- ja tiedepolitiikan tavoitteiden perusteella määräytyvästä rahoituksesta koulutus- ja tieteenalarakenteen osuus on 75 prosenttia ja strategisen kehittämisen osuus on 25 prosenttia.

Koulutuksessa toiminnan laajuuden perusteella määräytyy 85 prosenttia ja laadun sekä vaikuttavuuden perusteella 15 prosenttia rahoituksesta. Tutkimuksessa ja tutkijankoulutuksessa toiminnan laajuuden perusteella määräytyy 75 prosenttia ja laadun sekä vaikuttavuuden perusteella 25 prosenttia.

6 §

Toiminnan laajuutta, laatua ja vaikuttavuutta koskevat rahoitusperusteet

Koulutuksen laajuuden, laadun ja vaikuttavuuden sekä tutkimuksen ja tutkijankoulutuksen laajuuden, laadun ja vaikuttavuuden perusteella määräytyvä rahoitus perustuu korkeakoulu- ja tiedepolitiikan kehittämisen linjauksiin. Rahoitusperusteiden laskentakriteereistä säädetään erikseen.

7 §

Muihin koulutuksen ja tiedepolitiikan tavoitteisiin pohjautuvat rahoitusperusteet

Yliopistolain 49 §:n 3 momentin mukainen muiden koulutuksen ja tiedepolitiikan tavoitteiden perusteella myönnettävä perusrahoitus perustuu koulutus- ja tieteenalarakenteeseen ja yliopistojen strategiseen kehittämiseen siltä osin kuin niitä ei huomioida 6 §:n mukaisissa rahoitusperusteissa.

Koulutus- ja tieteenalarakenteeseen perustuvan rahoituksen kohdentamisessa otetaan huomioon yliopistojen alarakenne, valtakunnalliset erityistehtävät, Kansalliskirjasto, harjoittelukoulut ja tutkijakoulut. Yliopistojen alarakenteet ja alojen väliset kustannuserot otetaan huomioon käyttämällä toteutuneita kustannustietoja. Alarakenteen osalta otetaan huomioon myös tutkimusinfrastruktuurit, yliopiston merkittävä laitepainotteisuus ja taidealojen erityispiirteet.

Opetusministeriö päättää sopimuskauden alussa yliopistoja kuultuaan valtakunnallisista erityistehtävistä ja niihin osoitettavasta valtion rahoitusosuudesta. Erityistehtävillä on huomattavaa valtakunnallista koulutus-, tutkimus- tai sivistyspoliittista merkitystä. Osana erityistehtäviä yliopistokeskuksia koordinoiville yliopistoille osoitetaan rahoitusta yliopistokeskusten kehittämisestä aiheutuviin kustannuksiin.

Valtion tutkijakouluihin kohdentama rahoitusosuus määräytyy Suomen Akatemian tekemien tutkijakoulupäätöksen perusteella.

Strategista kehittämistä koskeva rahoitus perustuu yliopistojen strategiatyöhön ja sen keskeisiin painopisteisiin, profiloitumiseen, painopistealojen vahvistamiseen ja uudelleen suuntaamiseen sekä rakenteelliseen kehittämiseen, ja siitä sovitaan opetusministeriön ja yliopistojen välillä.

8 §

Yliopistoindeksi

Yliopistolain 49 §:n 2 momentissa tarkoitettua kustannustason nousua määriteltäessä yleisessä ansiotasoindeksissä tapahtuneen muutoksen paino on 64 prosenttia, kuluttajahintaindeksissä tapahtuneen muutoksen paino on 21 prosenttia ja tukkuhintaindeksissä tapahtuneen muutoksen paino on 15 prosenttia.

Yliopistoindeksin pisteluku on 100 vuonna 2000. Edellä 1 momentissa tarkoitettujen kustannusten painotus tarkistetaan määräajoin, vähintään joka kahdeksas vuosi.

9 §

Kustannustason muutos

Mitoitettaessa yliopistojen varainhoitovuodelle osoitettavaa valtion rahoitusta otetaan

huomioon valtiovarainministeriön varainhoitovuodelle arvioima kustannustason nousu sekä rahoituksen vahvistamisvuotta edeltäneen yliopistoindeksin mukaisen toteutuneen kustannustason muutoksen ja valtiovarainministeriön mainitulle vuodelle arvioiman kustannustason muutoksen erotus. Kustannustason muutosta koskevan arvion tulee perustua uusimpiin käytettävissä oleviin tietoihin.

10 §

Kansalliskirjaston johtokunnan tehtävät

Kansalliskirjaston johtokunta tekee esityksen kirjaston johtosäännöksi ja talousarvioksi Helsingin yliopistolle. Johtokunta vahvistaa kirjaston toiminta- ja taloussuunnitelman ja ratkaisee muut kirjaston toiminnan kannalta laajakantoiset asiat.

11 §

Svenska social- och kommunalhögskolan

Svenska social- och kommunalhögskola-

Helsingissä 15 päivänä lokakuuta 2009

nin, jäljempänä yksikön, tehtävänä on antaa yhteiskuntatieteiden, erityisesti julkisen hallinnon, journalistiikan sekä sosiaalityön tieteellistä ja ammatillista opetusta sekä harjoittaa näiden alojen tieteellistä tutkimusta.

Yksikön monijäseninen hallintoelin tekee ehdotuksen yksikön toiminta- ja taloussuunnitelmaksi sekä päättää yksikön talousarviosta, yksikköön otettavien opiskelijoiden määrästä ja valintaperusteista. Yksikön rehtori ottaa yksikön henkilöstön ja opiskelijat.

12 §

Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2010.

Asetuksen 8 §:n mukainen kustannustason nousu otetaan ensimmäisen kerran huomioon määriteltäessä yliopistojen valtion rahoitusta vuodelle 2011.

Ennen tämän asetuksen voimaantuloa voidaan ryhtyä asetuksen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Opetusministeri *Henna Virkkunen*

Opetusneuvos Jorma Karhu

N:o 771

Opetusministeriön asetus
yliopistojen perusrahoituksen laskentakriteereistä

Annettu Helsingissä 15 päivänä lokakuuta 2009

Opetusministeriön päätöksen mukaisesti säädetään 24 päivänä heinäkuuta 2009 annetun yliopistolain (558/2009) 49 §:n 6 momentin nojalla:

1 §

Soveltamisala

Tässä asetuksessa säädetään yliopistojen perusrahoituksen laskentakriteereistä.

2 §

Koulutuksen laajuus

tavuuteen liittyvässä laskennallisessa perusrahoituksessa koulutuksen laajuus otetaan huomioon seuraavien kriteerien ja painotusten perusteella:

Yliopistolain 49 §:n 3 momentin mukaiseen toiminnan laatuun, laajuuteen ja vaikut-

	Painotus	
<i>1. Laskennallinen opiskelijamäärä</i>	30 %	
a) FTE-tutkinto-opiskelijat ¹		85 %
b) Avoimessa yliopisto-opetuksessa ja erillisinä opintoina suoritettujen opintopisteiden yhteenlaskettu määrä ²		15 %
<i>2. Alempien ja ylemmien korkeakoulututkintojen tavoitteet</i>	35 %	
a) Ministeriön ja yliopiston välisessä sopimuksessa sovittujen alempien korkeakoulututkintojen tavoitteiden yhteenlaskettu lukumäärä		25 %
b) Ministeriön ja yliopistojen välisessä sopimuksessa sovittujen ylemmien korkeakoulututkintojen tavoitteiden yhteenlaskettu lukumäärä ³		75 %
<i>3. Suoritetut alemmat ja ylemmät korkeakoulututkinnot ⁴</i>	35 %	
a) Yliopistossa suoritettujen alempien korkeakoulututkintojen lukumäärä		25 %
b) Yliopistossa suoritettujen ylemmien korkeakoulututkintojen lukumäärä ⁵		75 %

¹ Laskennallinen luku, jossa osa-aikaiset opiskelijat muutetaan kokoaikaisiksi kertoimella 0, 0,5 ja 1, jolloin

FTE 0 = poissaolevat opiskelijat;

FTE 0,5 = läsnäolevat, ennen tilastovuotta aloittaneet alempaa tai ylempää korkeakoulututkintoa suorittamaan otetut opiskelijat, jotka ovat edellisellä lukuvuotena suorittaneet alle 30 opintopistettä sekä läsnäolevat lisensiaatin-, tohtorin-, ja muun tutkinnon opiskelijat;

FTE 1 = läsnäolevat, ennen tilastovuotta aloittaneet alempaa tai ylempää korkeakoulututkintoa suorittamaan otetut opiskelijat, jotka ovat edellisellä lukuvuotena suorittaneet 30 opintopistettä tai enemmän sekä uudet, tilastovuonna aloittaneet ylempää tai alempaa korkeakoulututkintoa suorittamaan otetut opiskelijat.

² Avoimessa yliopisto-opetuksessa ja erillisinä opintoina suoritettavissa opinnoissa yliopisto myöntää omaehtoisesti koulutukseen hakeutuvalla henkilöllä ajallisesti ja sisällöllisesti rajatun oikeuden suorittaa tutkintoihin kuuluvia opintoja ilman tutkinnonsuorittamisoikeutta. Opinto-oikeus rajoittuu tuolloin siihen oppiaineeseen ja siihen arvosanaan tai opintokokonaisuuteen, jonka suorittamista varten oikeus on myönnetty. Yliopistojen tutkinnoista annetun valtioneuvoston asetuksen (794/2004) 19 §:n mukaisissa opettajankoulutuksen opinnoissa suoritettavat opintopisteet sisältyvät näihin silloin kun ne suoritetaan erillisinä opintoina. Sen sijaan joustavan opinto-oikeuden sopimuksen piiriin kuuluvia niin sanottuja JOO-opintoja ja ulkomaalaisten vaihto-opiskelijoiden opintoja ei oteta huomioon.

³ Lukumäärä kerrotaan kertoimella 1,3 niillä koulutusaloilla, joilla ylempään korkeakoulututkintoon johtavaan koulutukseen ei kuulu erillistä alempaa korkeakoulututkintoa.

⁴ Laskennassa käytetään kolmen viimeisimmän vuoden keskiarvoa.

⁵ Lukumäärä kerrotaan kertoimella 1,3 niillä koulutusaloilla, joilla ylempään korkeakoulututkintoon johtavaan koulutukseen ei kuulu erillistä alempaa korkeakoulututkintoa. Laskennassa koulutusaloittaiset toteutumat otetaan huomioon enintään sopimuskauden tavoitteeseen asti.

3 §

Koulutuksen laatu ja vaikuttavuus

Yliopistolain 49 §:n 3 momentin mukaiseen toiminnan laatuun, laajuuteen ja vaikut-

tavuuteen liittyvässä laskennallisessa perusrahoituksessa koulutuksen laatu ja vaikuttavuus otetaan huomioon seuraavien kriteerien ja painotusten perusteella:

	Painotus	
<i>1. Koulutuksen laatu ja opiskeluprosessien toimivuus</i> ¹	80 %	
a) Korkeakoulujen arviointineuvoston esittämien koulutuksen laatuyksiköiden perusteella yliopistoille 300 000 euroa vuosittain / yksikkö		
b) Lukuvuodessa vähintään 45 opintopistettä suorittaneiden alempaa tai ylempää korkeakoulututkintoa opiskelevien lukumäärä		50 %
c) Alemman tai ylemmän korkeakoulututkinnon aloittaneista tavoitetutkinnon suorittaneiden osuus seitsemän vuoden kuluttua opintojen aloittamisesta ²		50 %
<i>2. Koulutuksen kansainvälistyminen</i>	20 %	
a) Kalenterivuonna Suomesta lähteneiden ja Suomeen saapuneiden vaihto-opiskelijoiden lukumäärä (vaihdon kesto yli 3 kk)		50 %
b) Alempaan tai ylempään korkeakoulututkintoon johtavissa opinnoissa vieraskielisessä opetuksessa suoritettujen opintopisteiden lukumäärä ³		13 %
c) Alemman tai ylemmän korkeakoulututkinnon suorittaneiden tutkintoon sisällytettyjen ulkomailla suoritettujen opintopisteiden lukumäärä		12 %
d) Ulkomaalaisten tutkinto-opiskelijoiden lukumäärä		25 %

¹ Laskennassa vähennetään ensin a-kohdan mukainen rahoitus ja loppuosa kohdennetaan b- ja c-kohdan kriteerien ja painotusten perusteella.

² Tavoitetutkinnolla tarkoitetaan ylintä tutkintoa, johon uusi opiskelija on saanut tutkinnonsuorittamisoikeuden. Aloittaneilla tarkoitetaan läsnä- tai poissaolevaksi ilmoittautuneita yliopiston uusia opiskelijoita.

³ Opintopisteen suoritus on vieraskielinen, jos myös suomea, ruotsia tai saamea taitamaton olisi voinut suorittaa sen samalla tavalla.

4 §

Tutkimuksen ja tutkijankoulutuksen laajuus

Yliopistolain 49 §:n 3 momentin mukaiseen toiminnan laatuun, laajuuteen ja vaikut-

tavuuteen liittyvässä laskennallisessa perusrahoituksessa tutkimuksen ja tutkijankoulutuksen laajuus otetaan huomioon seuraavien kriteerien ja painotusten perusteella:

	Painotus
<i>1. Opetus- ja tutkimushenkilötyövuodet ¹</i>	50 %
<i>2. Ministeriön ja yliopiston välisessä sopimuksessa sovittujen tohtorintutkintojen tavoitteiden yhteenlaskettu lukumäärä</i>	25 %
<i>3. Yliopistossa suoritettujen tohtorintutkintojen lukumäärä ²</i>	25 %

¹ Määräytyy opetus- ja tutkimushenkilötyövuosien (kaikki rahoituslähteet, mukaan lukien tutkijakoulu-tettavat ja laskennallinen tuntiopetus) yhteenlasketun lukumäärän perusteella.

² Laskennassa koulutusaloittaiset toteutumat otetaan huomioon enintään sopimuskauden tavoitteeseen asti. Laskennassa käytetään kolmen viimeisimmän vuoden keskiarvoa.

5 §

Tutkimuksen ja tutkijankoulutuksen laatu ja vaikuttavuus

tavuuteen liittyvässä laskennallisessa perusrahoituksessa tutkimuksen ja tutkijakoulutuksen laatu ja vaikuttavuus otetaan huomioon seuraavien kriteerien ja painotusten perusteella:

Yliopistolain 49 §:n 3 momentin mukaiseen toiminnan laatuun, laajuuteen ja vaikut-

	Painotus	
<i>1. Kansallinen kilpailtu tutkimusrahoitus</i> ¹	60 %	
a) Suomen Akatemian rahoitus yliopistolle		75 %
b) Tekesin rahoitus yliopistolle		25 %
<i>2. Tieteelliset julkaisut</i>	20 %	
a) Ulkomailla julkaistujen referee-julkaisujen lukumäärä		70 %
b) Muiden tieteellisten julkaisujen lukumäärä ²		30 %
<i>3. Tutkimuksen kansainvälistyminen</i>	20 %	
a) Kilpailun kansainvälisen tutkimusrahoituksen määrä ³		60 %
b) Opettajien ja tutkijoiden liikkuvuuden yhteenlaskettu henkilömäärä ⁴		40 %

¹ Vuosien 2010 ja 2011 yliopistojen valtion rahoitusta määriteltäessä käytetään menoja ja tämän jälkeen tuloja.

² Muut tieteelliset julkaisut tarkoittavat vanhan Kota-luokituksen mukaisia artikkeleita kokoomateoksissa tai painetuissa kongressijulkaisuissa, monografioita ja yliopistojen oman sarjan julkaisuja. Uudessa julkaisutyypiluokituksessa vastaavat luokat ovat vertaisarvioidut tieteelliset artikkelit, vertaisarvioimattomat tieteelliset kirjoitukset ja tieteelliset kirjat.

³ Rahoitus ei sisällä yritysrahoitusta tai EU-rakennerahastovaroja. Vuosien 2010 ja 2011 yliopistojen valtion rahoitusta määriteltäessä käytetään menoja ja tämän jälkeen tuloja.

⁴ Vähintään yhden viikon kestoisen liikkuvuuden yhteenlaskettu määrä Suomesta ja Suomeen. Vuosien 2010 ja 2011 yliopistojen valtion rahoitusta määriteltäessä liikkuvuudelta edellytetään vähintään kahden viikon kesto.

6 §

Harjoittelukoulujen rahoitus

Harjoittelukoulujen rahoituksesta 49 prosenttia määräytyy toteutuneen esi- ja perusopetuksen ja 51 prosenttia lukiokoulutuksen oppilasmäärän perusteella. Vuosien 2010-2012 aikana yliopistokohtainen harjoittelukoulujen kokonaisrahoituksen muutos edelliseen vuoteen verrattuna voi olla korkeintaan kaksi prosenttiyksikköä edellyttäen, että harjoittelukoulujen kokonaisrahoituksen määrä säilyy edellisen vuoden tasolla. Kokonaisrahoituksessa otetaan huomioon yliopistojen perusrahoituksen lisäksi valtionosuuden kautta harjoittelukoulujen esi- ja perusopetuksen laskennallisesti kohdennettava rahoitus.

Helsingissä 15 päivänä lokakuuta 2009

Opetusministeri *Henna Virkkunen*

7 §

Rahoituslaskelman päivittäminen

Rahoituslaskelma päivitetään vuosittain uusimmilla tilastotiedoilla. Laskennassa kohdennus yliopistojen välillä tehdään suoraan kriteerin mukaisessa suhteessa.

8 §

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2010.

Ennen tämän asetuksen voimaantuloa voidaan ryhtyä asetuksen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Opetusneuvos Jorma Karhu

N:o 772

**Puolustusministeriön asetus
sotilasräjähteistä**

Annettu Helsingissä 15 päivänä lokakuuta 2009

Puolustusministeriön päätöksen mukaisesti säädetään vaarallisten kemikaalien ja räjähteiden käsittelyn turvallisuudesta 3 päivänä kesäkuuta 2005 annetun lain (390/2005) 3 §:n 3 ja 4 momentin nojalla:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Soveltamisala

Tässä asetuksessa säädetään vaarallisten kemikaalien ja räjähteiden käsittelyn turvallisuudesta annetussa laissa (390/2005), jäljempänä *kemikaaliturvallisuuslaki*, tarkoitetuista puolustusvoimien sotilaalliseen toimintaan tarkoitetuista räjähteistä (*sotilasräjähdde*) ja kemikaaliturvallisuuslaissa säädettyjen räjähteitä koskevien tehtävien hoitamisesta puolustusvoimissa.

2 luku

Viranomaiset ja päätösvalta

2 §

Puolustushallinnon viranomaiset

Puolustusministeriölle kuuluu sotilasräjähteitä koskevien asioiden ylin johto ja ylin

ohjaus. Pääesikunta johtaa ja valvoo sotilasräjähteitä koskevia asioita puolustushallinnossa.

Pääesikunnan teknillinen tarkastusosasto huolehtii kemikaaliturvallisuuslaissa Turvatekniikan keskukselle säädetyistä räjähteitä koskevista tehtävistä, jollei jäljempänä toisin säädetä.

Pääesikunnassa toimii sotilasräjähteiden vaatimustenmukaisuuden arvioinnista vastaava kansallinen vastuutaho (National Authority). Kansallinen vastuutaho huolehtii kemikaaliturvallisuuslain 102 §:ssä tarkoitetuista tarkastuslaitokselle kuuluvista vaatimustenmukaisuuden osoittamiseen liittyvistä tehtävistä.

Puolustushaaraesikunnat hoitavat kemikaaliturvallisuuslaissa toiminnanharjoittajalle säädetyjä tehtäviä. Joukko-osastot hoitavat omaan varastointiinsa liittyviä tehtäviä.

3 §

Yleinen päätösvalta

Pääesikunta ratkaisee ne sotilasräjähteisiin kuuluvat asiat, joita ei ole tässä asetuksessa säädetty pääesikunnan teknillisen tarkastus-

osaston, puolustushaaraesikunnan, joukko-osaston tai muun hallintoyksikön ratkaistaviksi.

Pääesikunnan teknillinen tarkastusosasto ratkaisee puolustushallinnon alaan kuuluvat kemikaaliturvallisuuslaissa Turvatekniikan keskukselle säädetyt räjähteitä koskevat asiat, jollei tässä asetuksessa myöhemmin toisin säädetä.

3 luku

Turvallisuus

4 §

Turvallisuusvaatimukset

Pääesikunta asettaa sotilasräjähteen testauksesta, kokeilusta, hankinnasta, valmistuksesta, käytöstä, varastoinnista, hyväksymisestä ja hävittämisestä turvallisuusvaatimukset, joissa on otettu huomioon räjähteitä koskevat kansalliset menettelyt ja sotilasräjähteitä koskevat kansainväliset standardit.

Puolustushaaraesikunnan on varmistettava, että 1 momentissa tarkoitetut turvallisuusvaatimukset täyttyvät.

5 §

Ilmoitus turvallisuusriskistä

Sotilasräjähteitä käsittelevien tai hallinnoivien on tehtävä ilmoitus puolustushaaraesikunnalle, jos he ovat havainneet, että toiminnassa on puutteita, jotka voivat aiheuttaa onnettomuuksia tai vaaraa.

Puolustushaaraesikunnan on ryhdyttävä viipymättä toimenpiteisiin toiminnan saattamiseksi kemikaaliturvallisuuslain mukaiseksi tai muiden puutteiden korjaamiseksi.

4 luku

Sotilasräjähteen valmistus ja hankinta

6 §

Tuotantolaitoksen tai laitoksen perustamisesta päättäminen

Pääesikunta päättää uuden tuotantolaitoksen tai uuden laitoksen rakentamisesta ja si-

joittamisesta. Ennen päätöksen tekemistä on hankittava pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston turvatekninen lausunto 4 §:n 1 momentissa tarkoitettujen vaatimusten täyttymisestä.

7 §

Valmistus

Pääesikunta päättää puolustusvoimissa tapahtuvasta sotilasräjähteen valmistuksesta. Ennen päätöksen tekemistä on hankittava pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston turvatekninen lausunto.

Puolustushaaraesikunta voi päättää sarjatuotannon aloittamisesta, kun sotilasräjähde on 16 §:ssä säädetyin tavoin hyväksytty ja pääesikunnan teknillinen tarkastusosasto ei näe estettä sarjatuotannon aloittamiselle. Puolustushaaraesikunta voi myös päättää koerien valmistamisesta pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston turvateknisen lausunnon perusteella.

8 §

Hankinta

Sotilasräjähteen hankintapäätöksen tekijän on varmistettava, että sotilasräjähde täyttää kemikaaliturvallisuuslain 67 §:ssä tarkoitetut yleiset vaatimukset ja tämän asetuksen 4 §:n 1 momentissa tarkoitetut erityiset vaatimukset.

Puolustushaaraesikunnan on varmistettava, että hankittu sotilasräjähde täyttää 1 momentissa tarkoitetut yleiset vaatimukset ja erityiset vaatimukset ennen kuin sotilasräjähde otetaan puolustusvoimien hallintaan.

Hankintapäätöksen tekijän on 1 momentissa ja puolustushaaraesikunnan 2 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa hankittava pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston lausunto ja kansallisen vastuutahon lausunto vaatimusten täyttymisestä.

9 §

Testaus- ja koetoiminta

Puolustushaaraesikunnat päättävät puolustusvoimien tuotantolaitoksessa tapahtuvasta

testaus- ja koetoiminnasta. Ennen päätöksen tekemistä on hankittava pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston turvatekninen lausunto.

Testien ja kokeiden suorittajalla on oltava käytössään riittävä tieto räjähteestä ja sen ominaisuuksista testauksen ja kokeiden tekemiseksi.

5 luku

Sotilasräjähteiden varastointi

10 §

Yleiset varastointivaatimukset

Varastoinnin turvallisuusperusteiden arvioinnissa tulee ottaa huomioon varastoitavien sotilasräjähteiden vaarallisuusluokka, rakenteelliset ominaisuudet, määrä sekä varaston rakenteelliset tekijät ja niiden suojarakenteet kuten vallitukset ja sisäiset sekä ulkoiset suojaetäisyydet. Lisäksi on otettava huomioon mahdollisen räjähdysnettomuuden vaikutukset ja ne kohteet, joihin nämä vaikutukset voivat ulottua.

Sotilasräjähteet varastoidaan 1 momentissa tarkoitettujen turvallisuusperusteiden arvioinnin nojalla kallioluoliin tai maapeitteisiin varastosuojiiin taikka muun tyyppisiin varastosuojiiin, jos voidaan varmistua, että perusteet riittävän turvalliseen varastointiin ovat olemassa. Puolustushaaraesikunnan on huolehdittava siitä, että suoja täyttää räjähteille määritetyt olosuhdevaatimukset.

Sotilasräjähteet on varastoitava siten, että niiden joutuminen asiattomille ja niiden vahingoittaminen on estetty.

Hylättyjen sotilasräjähteiden varastoinnissa on huolehdittava, että 4 §:n 1 momentissa tarkoitettut vaatimukset täyttyvät.

11 §

Varastointi

Pääesikunta päättää sotilasräjähteiden varastoinnista, jos varastoon sijoitetaan sotilasräjähteitä vähintään 4 000 nettokilogrammaa. Ennen päätöksen tekemistä on hankittava

pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston turvatekninen lausunto.

Joukko-osasto päättää sotilasräjähteiden varastoinnista, jos varastoon sijoitetaan alle 4 000 nettokilogrammaa sotilasräjähteitä. Ennen päätöksen tekemistä on hankittava puolustushaaraesikunnan turvatekninen lausunto.

12 §

Tilapäinen varastointi

Sotilaallisen koulutuksen tai sotilaallisen harjoituksen yhteydessä toteutetun tilapäisen varastoinnin tulee täyttää edellä 4 §:n 1 momentissa tarkoitettut vähimmäisvaatimukset siten, että varastoinneista ei aiheudu vaaraa henkilölle, omaisuudelle eikä ympäristölle. Tilapäinen varastointi tulee toteuttaa niin, että pääsy niihin on asiattomilta estetty.

Pääesikunta antaa tarvittaessa 4 §:n 1 momenttia täydentävän tapauskohtaisen ohjeen varastoinnista puolustusvoimien valmiutta kohotettaessa.

13 §

Varastointi kansainvälisissä sotilaallisissa kriisinhallintatehtävissä

Puolustusvoimista annetun lain (551/2007) 2 §:n 1 momentin 3 kohdassa tarkoitetuissa kansainvälisissä sotilaallisissa kriisinhallintatehtävissä sotilasräjähteet varastoidaan kriisinhallintajoukon omiin toimialueella sijaitseviin varastoihin tai kansainvälisen kriisinhallintaoperaation yhteisvarastoihin.

Kriisinhallintajoukon on hankittava pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston turvatekninen lausunto ennen kuin se päättää sotilasräjähteiden varastoinnista.

14 §

Sotilasräjähteiden kunnonvalvonta

Puolustushaaraesikunnan on varmistettava, että sotilasräjähteen kunnonvalvontaa varten laaditaan teknillisesti perusteltu suunnitelma, joka sisältää räjähdekohtaisen valvontaohjeituksen ja -välin määrittämisen.

6 luku

Sotilasräjähteen vaatimustenmukaisuuden arviointi ja sotilasräjähteen hyväksyminen

15 §

Vaatimustenmukaisuuden arviointi

Sotilasräjähteen on täytettävä 4 §:n 1 momentissa tarkoitetut räjähdettä koskevat turvallisuusvaatimukset. Turvallisuusvaatimukseen liittyvien testausten ja vaatimustenmukaisuuden arvioinnin tulee perustua kansallisiin ja kansainvälisiin menettelyihin. Vaatimustenmukaisuuden arviointi tehdään sotilasräjähteen suunnitellun elinkaaren mukaisesti.

Puolustushaaraesikunnan on varmistettava, että sotilasräjähdde täyttää kemikaaliturvallisuuslain 68 §:ssä tarkoitetut räjähdettä koskevat vaatimukset.

Kansallinen vastuutaho huolehtii kemikaaliturvallisuuslain 68 §:ssä tarkoitetuista vaatimustenmukaisuuden arvioinneista ja antaa niistä lausunnot.

16 §

Hyväksyminen

Puolustushaaraesikunta hyväksyy sotilasräjähteen käyttöön otettavaksi.

Hyväksymispäätöksessä on otettava huomioon 15 §:n 3 momentissa tarkoitettu kansallisen vastuutahon lausunto.

Jos sotilasräjähdettä tai sen käyttötapaa muutetaan, räjähdde on uudelleen hyväksyttävä käyttöön otettavaksi. Samoin tulee menetellä, jos sotilasräjähteen käyttöolosuhteet muuttuvat.

7 luku

Sotilasräjähteiden hävittäminen

17 §

Hävittäminen

Pääesikunta laatii puolustusvoimien suunnitelmat sotilasräjähteistä luopumisesta sekä

vahvistaa turvalliset ja ympäristösuojelliset näkökohdat huomioon ottavat hävittämismenetelmät.

Puolustushaaraesikunnat laativat 1 momentissa tarkoitettujen periaatteiden mukaisesti hävittämissuunnitelmansa ja huolehtivat räjähteiden hävittämisestä.

Käyttö- tai varastointiturvallisuutensa menettäneet räjähteet on hävitettävä viipymättä.

8 luku

Suuronnettomuuden vaaran torjunta ja sotilasräjähteisiin liittyvä valvonta

18 §

Pelastussuunnitelmat

Tuotantolaitoksesta on laadittava sisäinen pelastussuunnitelma, joka sisältää onnettomuuksien vaikutusten rajoittamisen, tarvittavien toimenpiteiden toteuttamistavat sekä onnettomuuden jälkeisen ympäristön puhdistamisen ja jälkien korjaamisen.

Suunnitelmien ajantasaisuus on tarkistettava pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston määräämin säännöllisin väliajoin. Tarkastus on tehtävä kuitenkin vähintään joka kolmas vuosi.

Pelastussuunnitelmien mukaisia toimenpiteitä on harjoiteltava yhteistoiminnassa paikallisten pelastusviranomaisten ja tarvittaessa poliisin kanssa.

19 §

Turvallisuusselvitys

Tuotantolaitoksesta on laadittava turvallisuusselvitys, jos tuotantolaitoksen alueella on tai voi olla räjähteitä vähintään 50 000 nettokilogrammaa.

Turvallisuusselvitys tulee toimittaa pääesikunnan teknilliselle tarkastusosastolle riittävän ajoissa ennen toiminnan aloittamista.

Turvallisuusselvitys tulee tarkastaa ja saattaa ajan tasalle pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston määräämin säännöllisin väliajoin, kuitenkin vähintään joka viides vuosi.

20 §

Yleinen ilmoitusvelvollisuus

Puolustushaaraesikunnan on huolehdittava, että alueelliselle pelastuslaitokselle toimitaan tuotantolaitoksesta tarvittavat tiedot ulkoisen pelastussuunnitelman laatimista ja tuotantolaitoksen pelastustoimen järjestelyä varten.

Tuotantolaitoksessa sattuneesta onnettomuudesta taikka onnettomuuden vaaratilanteesta tulee tehdä ilmoitus pääesikunnan teknilliselle tarkastusosastolle.

21 §

Toiminnan valvonta

Pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston on valvottava sotilasräjähdeiden testaukseen, kokeiluun, valmistukseen, varastointiin, hankintaan, hyväksymiseen ja hävittämiseen liittyvien menettelyjen vaatimustenmukaisuutta ja toimivuutta kemikaaliturvallisuuslain tarkoituksen toteuttamiseksi.

22 §

Puolustusvoimien tuotantolaitosten tarkastus

Pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston on tarkastettava toiminnan edellyttämässä laajuudessa vähintään kerran kolmessa vuodessa tuotantolaitos, jossa sotilasräjähdeitä:

- 1) valmistetaan;
- 2) varastoidaan vähintään 4 000 nettokilogrammaa;
- 3) testataan ja kokeillaan;
- 4) huolletaan ja tarkastetaan; tai
- 5) hävitetään.

Puolustushaaraesikunnan on tarkastettava tuotantolaitokset, joissa varastoidaan alle 4 000 nettokilogrammaa sotilasräjähdeitä vähintään kerran vuodessa.

Edellä 1 momentissa säädettyä määräaika voidaan pidentää, jos puolustushaaraesikunnalla on käytössään järjestelmällinen menettely, jonka perusteella pääesikunnan teknillinen tarkastusosasto voi varmistua laitoksen teknisestä turvallisuudesta, toimintaperiaat-

teista ja johtamisjärjestelmien toimivuudesta taikka laitoksen suuronnettomuus- ja muiden onnettomuusvaarojen järjestelmällisen arvion perusteella on laadittu muu ohjelma. Määräaika on lyhennettävä, jos se on turvallisuuden varmistamiseksi tarpeellista.

23 §

Tarkastuskertomus

Pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston on laadittava tarvittavilta osin 21 §:ssä tarkoitettu valvonnasta ja 22 §:n 1 momentissa tarkoitetuista tarkastuksista tarkastuskertomus.

Puolustushaaraesikunta päättää tarkastuskertomuksessa edellytetyistä ja tarvittavista toimenpiteistä.

Pääesikunnan teknillisen tarkastusosaston on raportoitava vuosittain pääesikunnalle ja puolustusministeriölle suoritetuista tarkastuksista, todetuista puutteista ja korjaavista toimenpiteistä.

9 luku

Voimaantulo

24 §

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä marraskuuta 2009.

Tällä asetuksella kumotaan 28 päivänä marraskuuta 1996 annettu puolustusministeriön räjähdepäätös (930/1996). Päätöstä ja sen nojalla annettuja päätöksiä sovelletaan kuitenkin vuoden 2009 loppuun saakka.

25 §

Siirtymäsäännökset

Puolustusministeriön räjähdepäätöksen mukaiset ennen tämän asetuksen voimaantuloa myönnetyt luvat sekä annetut määräykset ja ohjeet ovat voimassa siihen saakka, kunnes 8 luvussa tarkoitettu valvonta- ja tarkastustoimet on suoritettu ja 4 §:n 1 momentin tarkoittamat turvallisuusvaatimukset on asetettu.

N:o 772

Ennen tämän asetuksen voimaantuloa puolustusministeriön räjähdepäätöksen nojalla vireille pantu asia käsitellään ja ratkaistaan puolustusministeriön räjähdepäätöksen nojalla.

Helsingissä 15 päivänä lokakuuta 2009

Puolustusministeri *Jyri Häkämies*

Hallitusneuvos, lainsäädäntöjohtajana Seppo Kipinoinen